

FACHHOCHSCHULE VORARLBERG

Dornbirn, Itävalta

Matkaraportti

Syksy 2011

Eveliina Vartiainen

Sisällysluettelo

1 Johdanto	3
2 Asuminen ja eläminen.....	3
2.1 Asuntolat ja kierrättäminen	4
2.2 Ruokaostokset ja shoppailu.....	5
2.2 Kieli.....	6
2.3 Matkustaminen.....	6
2.4 Liikunta ja vapaa-aika.....	7
3 Koulu.....	9
3.1 Tilat ja ruokailu	9
3.2 Kurssit	10
4 Yhteenveto	11

1 Johdanto

Halu oppia saksaa ja elää vuoristomaisemissa saivat minut valitsemaan vaihtokohteekseni Itävallan. Olin pitkään suunnitellut vaihtoa Saksaan, kun vaihtoehdoksi tarjoutui Itävalta Alpeineen, mikä lopulta saikin mieleni muuttumaan. Enkä ole päätöstäni katunut.

Hakuprosessi sujui oikein mutkattomasti niin Suomen kuin Itävallankin päässä. Heti, jos ongelmia ilmeni Itävallan asioiden kanssa, vastasi kansainvälinen toimisto melkeinpä saman päivän aikana sähköpostiviesteihin ja oli muutenkin hyvin aktiivinen yhteydenpidossa. Vaihtoon tulijoille perustettiin myös Facebook -ryhmä, mikä oli mielestäni mukava tapa päästä jututtamaan vaihtoihmisiä ja haastelemaan tulevien kämppisten kanssa. Osa oli jo suunnannut Etelä-Eurooppaan ennen koulun alkua Saksan kielikursseille, mutta itse en kokenut tätä suhteellisen kallista kurssia tarpeelliseksi.

Lensin Helsingistä Blue One:lla Zürichiin, josta hyppäsin junaan aikataululla, jonka International Office oli minulle jo valmiiksi sähköpostitse ilmoittanut. Vaihto-oppilaat otettiin vastaan Dornbirnissa lämpimästi ja huolella. Saavuin kaupunkiin kolme päivää ennen orientaatioviikon alkua ja se tuntuikin sopivalta ja tarjosi aikaa tutustua rauhasse alueeseen ja asuntolan asukkaisiin. Orientaatioviikko kesti kokonaisuudessaan viisi päivää ja oli oikein hienosti järjestetty. Ohjelmaa oli keksitty joka päivälle ja samalla opittiin tuntemaan vaihtoporukkaa. Jälkeenpäin ehkä porukalla vähän harmiteltiin, että orientaatioviikolla olleita tapahtumia olisi saanut lukukauden aikana olla enemmän, sillä ensimmäisen viikon jälkeen yhteistouhuja ei juuri ollut järjestetty.

2 Asuminen ja eläminen

Dornbirn on pieni 50 000 asukkaan kaupunki ja hyvin verrattavissa Lappeenrantaan, joskin matkustelupuitteet ovat paremmat ja maisemat hitusen huikeammat. Kaupunkia jakaa joki, Dornbirner Ach, joka on lähtöisin ylävuoristoilta. Joen yläjuoksulla on suloisia vesiputouksen kaltaisia, joissa kuumina päivinä oli mahtavaa käydä hyppimässä. Alemmassa kuvassa näkyvälle oikeanpuolimmaiselle huipulle, Karrenille on mahdollisuus päästä vajerihissillä tai lenkkeillen noin tunnin verran. Ylhäällä on ravintola, jossa kannattaa käydä ruokailemassa jo pelkän maisema-arvon takia. Karrenilta on mahdollisuus nähdä neljään eri maahan, Liechtensteiniin, Sveitsiin, Saksaan ja Itävaltaan.

Dornbirner Ach, lähijoki, jossa kesällä mahdollisuus polskia tai vaikka grillaillla

Dornbirn on Vorarlbergin suurin kaupunki, mutta Bregenz on kuitenkin virallisesti alueen pääkaupunki. Lähikaupunkeihin on mahdollisuus päästä lähijunilla ketterästi ja niitä kannattaakin tutkiskella, kun vapaa-aikaa aika varmasti on. Erityisesti joulun aikaan hauska harrastus on eri kaupunkien joulumarkkinoiden kiertely, mutta Dornbirnissa kyllä on jo kovin suloiset joulumarkkinat miniluisteluratoineen ja glühwein -kojuineen. Torilta puolestaan saa ainakin kesäkaudelta pitkälle syksyyn joka keskiviikko ja lauantai tuoreita paikallisia hedelmiä, vihanneksia, juustoja ja leipiä, mitä kannattaa käyttää hyväksi.

2.1 Asuntolat ja kierrättäminen

Dornbirnissä on kolme opiskelija-asuntolaa: Sebastianstrasse, Moosmahdstrasse ja Kolpinghaus. Itse valitsin Sebastianstrassen ja olinkin koko vaihdon ajan tyytyväinen valintaani. Sinne oli asettunut silloin juuri paljon pohjoismaalaisia ja tulimme keskenämme hyvin toimeen. Toisaalta, jos etsii sitä erityistä vaihtomeininkiä ja 24/7 yhdessäeloa, niin meidän aikana Kolpinghaus olisi ollut siihen oivallinen paikka. Sijainniltaan kaikki asuntolat olivat hyvin lähellä koulua, ja sinne kuljettiinkin jalkaisin tai pyörillä. Poikkeuksena muihin asuntoloihin Sebastianstrasse sijaitsee pienen matkan vuorta ylöspäin, mikä teki kouluunmenomatkaista pyörällä poikkeuksellisen nopean ja kotiintulomatkaista hitusen rankemman.

Asuntoa valitessa kannattaa huomioda se, että Sebastianstrassella ainakaan ei ollut eroteltu erikseen tyttöjen tai poikien asuntoja. Niinpä itsekkin ehkä kevyesti yllätyin, kun kuulin, että

omat kämppäkaverini ovat kaksi norjalaista poikaa. Myöhemmin minua kuitenkin pyydettiin vaihtamaan asuntoa, kun yhdeltä brasilialaiselta pojalta puuttui kämppä ja ainoa vapaa oli kahden tytön asunto, johon he eivät häntä välttämättä tahtoneet sijoittaa. Niinpä kahden viikon poikakämpässä asumisen jälkeen, muutin alakertaan kahden tytön kanssa.

Asuntoloissa huolehdittiin kierrätyksestä sääntillisesti, ja meitä uhattiinkin aikamoisin ukaasein, jos ei siitä pidetä huolta. Muovit, lasit, paperi, metalli ja biojäte oli lajiteltava erilleen, ja lasi ja metalli tyhjennettiin viikoittain lähi-Sparin kierrätyspisteeseen kukin asuinhuoneisto vuorollaan. Tässä kummastusta herättivät kuitenkin puutteelliset kierrätysastiat, kun kierrättäminen kuitenkin oli niin välttämätöntä (Sparista kannattaakin kysäistä pieniä pahvilaatikoita tähän tarkoitukseen). Siihen kuitenkin tottuu helposti, ja Suomeen tullessa tuntuikin typerältä laittaa muovia normaalin jätteen sekaan. Kierrättäminen oli muutenkin tärkeä osa Itävaltaa.

2.2 Ruokaostokset ja shoppailu

Kaikille vaihdon aikana läheisimmäksi ruokakaupaksi osoittautui varmasti Spar. Spar palveli mukavasti lähellä ja keskivertohinnoilla, mutta jos jaksoi nähdä vaivaa ruokaostoksien puolesta, oli mahdollisuus ostoksiin Lidlissä tai Hoferissa, tai vastaavasti Inter- tai Eurosparissa. Hintataso oli mielestäni hyvin lähellä Suomen hintoja, vaikka sievää pyöristämistä ylöspäin oli varmasti havaittavissa. Erityisesti Sveitsin reissujen jälkeen osasimme kuitenkin iloita Itävallan kohtuullisesta hintatasosta, ja toki alkoholi oli Suomen hintoja halvempaa.

Pieni kaupunki kun on, ei Dornbirn suo hirvittävän mahtipontisia mahdollisuuksia shoppailuun. Perustarpeet sai kuitenkin tyydytettyä keskustan Mangossa, Vero Modassa tai New Yorkerissa, tai vaihtoehtoisesti Messeparkin H&M:llä. Omat ostosreissut yhdistettiin monesti matkusteluun ja mm. München osoittautui kivaksi ostospaikaksi.

Maksutapana yleisin oli luultavasti käteinen, mutta itse pyrin keskittämään maksut Visa Electronille (tai pankkikortille) ylimääräisten nostomaksujen välttämiseksi. Kortti kelpasi pääsääntöisesti oikein hyvin, mutta käteinen helpotti maksutapahtumaa erityisesti ravintoloissa, ja joulumarkkinoilla sekä toreilla ainoa maksutapa on käteinen. On myös syytä muistaa, että ruokakaupat eivät ole sunnuntaisin auki, joskin aseman pikkuinen Sutterlüty palvelee silloinkin. Ravintoloillakin on omat aukioloaikansa, ja ne pitävät päivittäin kaiketi siestää, minkä opimme kantapään kautta odotellessamme sunnuntaisin kiinni olevan ravintolan edessä.

2.2 Kieli

Dornbirnissa ja koko Vorarlbergissa on todella voimakas oma murteensa, enkä oikein tiedä voiko sitä edes kutsua saksaksi. Kämpikseni oli saksalainen ja myös hän ilmaisi turhautumisen tunteitaan kun ei saanut selvää paikallisten puheesta. Alkuun tunsin jo epätoivon iskevän saksan oppimisen suhteen, mutta jo pian ymmärsin, että pienellä yrittämällä heidät saa kyllä puhumaan myös oikeaa saksaa, ”hoch deutschia”. Pääasiassa taktiikkani oli alkaa ensin itse puhua saksaa, ja jos he eivät vielä tässä vaiheessa huomanneet murteeni puutteellisuutta, kannatti usein jatkaa ”wie bitte”-llä niin kauan, että murre vaihtuu. Toki voi suoraankin pyytää puhumaan hoch deutchia, jos tahtoo selvittää helpomman kautta.

Paikallisten englannin osaaminen oli mielestäni yllättävän heikkoa. Nuoret puhuivat kohtuullisesti, mutta vähänkään iäkkäämpää kaupan myyjää ei kyllä saanut englantia puhumaan. Erityisesti, jos erehdyit kysäisemään ”Do you speak English?” tuntuivat ihmiset saavan jonkinasteisen paniikkikohtauksen ja alkoivat huutaa toista myyjää paikalle, jonka englannintaidot eivät varmasti osoittautuneet paremmiksi. Suuremmat selviytymismahdollisuudet saikin, kun suoraan vaan puhui heille hidasta ja selkeää englantia. Useat vaihtoystäväistäni eivät edes olleet opiskelleet päivääkään saksaa ja tuntuivat silti selviävän jokapäiväisistä tilanteista oikein hyvin. Itselleni englannittomuus koitui kuitenkin eduksi, ja sai minut yrittämään saksalla selviytymistä viimeiseen saakka.

Koululla on myös mahdollisuus saksan opiskeluun alkeistasosta ylöspäin ja itse kävinkin kaksi saksan kurssia, eli meillä oli tunnit kaksi kertaa viikossa koko lukukauden ajan. Ne yhdistettynä arkipäivän small talkiin uskoisin, että saksani on kyllä ainakin jonkun verran kehittynyt.

2.3 Matkustaminen

Meille suositeltiin heti alkuun Vorteilskarten hankkimista, jos suunnitelmassa on paljon matkustelua junalla. Alennuskortin hinta on 20 euroa ja sillä saa Itävallan sisäisistä matkoista 50 %:in alennuksen ja muihin maihin tapauskohtaisesti. Kortti on voimassa vuoden. Itse koimme kortin hyödylliseksi, mutta matkustelimmekin reilusti Itävaltaa ympäri ja lähes kaikki rajanaapurit läpi.

Schloss Neuschwanstein, Füssen, Saksa

Lindau on lähin Saksan puolella oleva kaupunki, ja sinne matkustaa vain junalla vain puoli tuntia. Kaupunki on oikein kodikas ja päivätöiden arvoinen, mutta ei kovin suuri. Oli hauskaa huomata, miten esimerkiksi kahvilahinnat halpenivat noin lyhyen matkan jälkeen Saksan hintatason ollessa tiettävästi alhaisempi. Wieniin matkustaa junalla n. 7 tuntia, minkä itse taitoimme yöjunalla. Yömatkustaminen oli suhteellisen rankkaa, mutta kaupunki on ehdottomasti näkemisen arvoinen. Me yhdistimme Bratislavan vierailun Wienin reissuun, ja olikin hienoa nähdä lähes kokonaan eri maailmaa Wienistä n. 80 kilometrin päässä.

Italia on myös Itävallan välittömässä läheisyydessä, mutta sinne pääsy Dornbirnistä on hieman haasteellista Alppien vuoksi. Junalla pääsee kuitenkin Zürichin tai Innsbruckin kautta, ja matkat kestävät seitsemästä tunnista ylöspäin. Monet vuokrasivat myös auton viikonloppukäyttöön, mutta itse emme siihen touhuun lähteneet. Norjalaiset olivat tulleet Itävaltaan omilla autoillaan, mistä muutkin hyödyimme heidän kuskaillessa meitä keilaamaan tai kauppoille. Mieleenpainuvimmiksi kohteiksi itselleni jäivät Saksan Neuschwanstein ja Oktoberfest.

2.4 Liikunta ja vapaa-aika

Kaupungissa on mahdollisuus salilla ja jumpilla käyntiin, mutta hintataso Suomea hieman korkeampi. Suurin osa pojista otti salikortin keskustan salille, mutta jumppien kanssa kortti

olisi tullut maksamaan 70 euroa kuukaudessa, joten päätin itse odotella salihommia koti-Suomeen. Magic Fit salilla oli myös mahdollisuus kiipeilyharrastukseen tai ”boulderointiin”, ja muutamat sitä viikoittain harrastivatkin. Lenkkeilymaastot alueella ovat aivan mahtavat, varsinkin jos pitää mäkilenkkeilystä. Löysimme muutaman aivan upean vuoristolenkin ja vuoristoreitit olivat myös paikallisten suosiossa. Joen varressa kulkee myös pururata, joka ei kuitenkaan ole kauttaaltaan valaistu.

Harrastimme myös vaeltamista jonkun verran ja nousimme parhaimmillaan kolmen kilometrin korkeuteen, ja kyllä sen lihaksissa ja keuhkoissa jo tunsikin. Orientaatioviikolla meidät vietiin pari kertaa kevyille vaellusreiteille, ja siitä saimmekin suuren innostuksen harrastukselle. Bregenzerwaldissa on loistavia vaeltelumaastoja, joita kannattaa ehdottomasti käydä kokeilemassa ja yrittää löytää vuoristoille piilotetut ”rautaukot”.. Netissä ja turistipisteissä on saatavilla paljon tietoa Vorarlbergin vaellusreiteistä, ja International Office auttaa varmasti mielellään kysyttäessä. Vaeltamista ja vuorten valloittamista jäikin Itävallasta kova ikävä.

Schesaplana, 2,964.3 m

Laskettelu tuntui olevan myös monille vaihtoon tulleeille yksi tärkeimmistä syistä kaupungin valinnalle. Lähimpään rinteeseen oli matkaa 20 minuuttia ja alueen suurimpaan laskettelukeskukseen St. Antoniin matkusti junalla tunnin. Laskettelu puolesta kevätkausi on ehdottomasti parempi, mutta itselle riitti puolen viikon laskettelu St. Antoniin.

Alueen suurin laskettelukeskus St. Anton

Kaupunkiin tultuamme meille kerrottiin heti mahdollisuudesta vuokrata polkupyörä syksyn ajaksi käyttöömmme. Idea kuulostikin loistavalta, ja moni sellaiset lunasti. Pyörät olivat vaihtelevassa kunnossa, mutta kyllä niillä poikkeuksetta eteenpäin pääsi. Toisissa jarrut reistailivat, toisissa valot eivät toimineet, vaikka valottomana ajaminen oli kiellettyä sakon uhalla. Mielestäni pyörä oli kuitenkin loppupeleissä hankkimisen arvoinen, eikä kustantanut kuin 60 euroa, joista 20 euroa sai takaisin palautettuaan pyörän samassa kunnossa takaisin. Vuokrauspaikka oli kieltämättä epäilyttävän oloinen, mutta International Office auliisti sitä meille suositteli, joten ei sieltä hirmuisesti negatiivista palautetta ole lienee tullut.

3 Koulu

3.1 Tilat ja ruokailu

Fachhochschulen kampusalue on suhteellisen uusi ja oikein viihtyisä. Valtavista ikkunoista aukeaa näkymät lähivuorille, eikä ollut vain yksi kerta kun itse unohduin luennoilla niihin maisemiin haaveilemaan. Tietokoneet ovat kuitenkin pääasiassa uusia ja hyvin toimivia, ja niihin oli mieluisa tulla työskentelemään myös viikonloppuisin, sillä opiskelijakortilla oli jatkuva pääsy koulun tiloihin.

Koulun ruokala, Mensa, oli viihtyisä ja ruoka oli pääasiassa oikein hyvää ja todella täyttävää, mutta hirvittävän suolaista. Myös hinnat tuntuivat pikkuisen suolaisilta verrattuna meidän Sodexon hintoihin. Opiskelija-annos irtosi halvimmillaan 3,9 eurolla, eikä se sisältänyt salaattia tai alkukeittoa. Menu 1 ja Menu 2 puolestaan sisälsivät nuo molemmat ja maksoivatkin n. 5 euroa, kun ensin olit tulkannut seinältä saksaksi, mitä kunakin päivänä oli tarjolla. Koulun kahvi oli myös suorastaan hirvittävää, mutta automaattikahvilla tuli kerran jos toisenkin luentoja piristettyä.

3.2 Kurssit

Kurssit pidettiin busineksen puolella intensiiveinä, millä oli hyvät ja huonot puolensa. Neljän ECTS:n kurssit kestivät neljä päivää (ma-to) noin kahdeksasta neljään ja niille tuli suorittaa pre-assignment sekä kurssin jälkeinen post-assignment. Myös kurssin aikainen aktiivisuus ja toteutetut caset ja esitykset laskettiin osaksi arvosanaa, mutta todellisia tenttejä ei ollut. Kahden ECTS:n kurssit puolestaan kestivät kaksi päivää ja ne pidettiin perjantaista lauantaihin. Perjantaisin yhdeksän aikaan illalla tuntui kummalta istua vielä luennolla, mutta siihen kyllä kykeni, kun perään saattoi tulla parikin viikkoa vapaata.

Itse kävin seuraavat kurssit:

- Customer Relationship Management (4 ECTS)
- Interventions and Consulting in Organizations (4 ECTS)
- International Brand Management (4 ECTS)
- International Business Management (2 ECTS)
- Corporate Social Response (2 ECTS)
- Business Ethics (2 ECTS)
- German 3: Culture and Communication (2 ECTS)
- Business German (2 ECTS).

Kurssit eivät tosiaankaan olleet vaikeita ja näistä voin suositella jokaista. Kannattaa ottaa kursseja kuitenkin ihan täysin omien mieltymysten mukaan, sillä niiden sijoittuminen LUTin tutkintorakenteessa on oikeastaan pääasiassa kandin vapaavalintaiset opinnot. Saksan kursseja suosittelen lämmöllä, jotta kielenopiskelusta saa kaiken irti. Käymilläni kursseilla pidettiin esitelmiä saksaksi ja käytiin suullisissa kokeissa, mikä pakotti puhumaan saksaa natiivin edessä. Vaikka pelottavalta kuulostaakin, se oli hauskaa ja erittäin hyödyllistä.

Minusta kurssien kuormitus oli kohtuullinen, ottaen huomioon, että tenttejä ei ollut ja ne pidettiin intensiiveinä, jolloin vapaa-aikaa oli luultavasti jo heti seuraavalla viikolla. Itselleni opiskeluni opintopistemäärä oli täydellinen: ei todellakaan liikaa hommia, aikaa jäi matkustelulle, mutta aika ei käynyt kuitenkaan pitkäksi. Pienessä kaupungissa täytyy kuitenkin muistaa, että tylsistymisen välttämiseksi on itse oltava kavereineen aktiivinen ja touhuttava kaikenlaista, mihin Itävalta kuitenkin tarjoaa hienot puitteet.

4 Yhteenveto

Syksy Itävallassa oli ikimuistoinen, eikä varmasti jäänyt viimeiseksi reissukseni maassa. Monesti ajattelin, että tähän maahan voisin vielä palata asumaan. Ihmiset olivat mukavia, maisemat upeita ja kieli, no, opeteltavissa. Vaihdon aikana sain monia ihania ystäviä eri kansallisuuksista, joita toivon vielä jossain vaiheessa elämää tapaavani. Vaikka Itävallan kulttuuri ei suuresti Suomen kulttuurista poikkea, eikä mitään kulttuurishokkeja syntynyt, opin varmasti paljon elämisestä toisessa kulttuurissa ja ystäväieni kautta myös maailman muista kulttuureista.

Jos nyt saisin valita uudelleen, lähtisin edelleen vaihtoon Itävaltaan, enkä varmasti muuttaisi vaihdosta mitään. Ykkösajatuksena on syytä pitää erilaisten kokemusten ja seikkailujen hakeminen, eikä suinkaan koulusta stressaaminen. Itse kävin vaihdon tällä mentaliteetilla, eikä se vaikuttanut arvosanoihini mitenkään negatiivisesti – päinvastoin. Toki velvollisuuksista täytyy pitää huoli, mutta vaihtoa ei ole syytä kuormittaa turhan suurilla kurssimäärillä ja turhalla stressillä. Matkustelkaa, vaeltakaa, kokekaa – siitä on (Dornbirnin) vaihtoaika tehty.